

[Dahlgaard.]

Det, jeg gerne vil have at vide, er, om det er sådan, at samtlige lønmodtagere, når de får deres skattekort her i slutningen af året, skal have lov til at komme og bede om at få det lavet om, fordi lønmodtagerfradraget nu sættes i vejret. Hvis dette ikke er meningen og det, der står i bemærkningerne til lovforslaget om, at det er noget, der skal have virkning i forbindelse med restligningen, som sker i 1974 og gælder indkomståret 1973, har fuld gyldighed, så vil jeg spørge: skulle vi så ikke lade hele det forslag ligge og så beskæftige os med det om et år, når de embedsmænd, der altså ikke altid skriver finansministerens taler, har haft lejlighed til at se på problemerne?

Så til sidst et par bemærkninger til hr. Ømann. Jeg synes, det var en meget mærkelig tale, hr. Ømann holdt. Jeg fik næsten indtryk af, at hr. Ømann måtte være blevet åndeligt udmattet af de sidste to dages diskussioner om fællesmarkedsproblemerne. Hvad var det, hr. Ømann sagde? Hr. Ømann sagde, at det er da klart, man kan ikke møde op med stigende trækprocenter. Man skal ikke, siger hr. Ømann, hæfte sig alt for meget ved kasseoverskuddet. Jeg skal ikke, sagde hr. Ømann, argumentere meget for en svækkelse af finanspolitikken, såfremt man fra anden side undlader at fremture, med henblik på, at en stram finanspolitik er nødvendig. Jeg må sige, at da jeg hørte disse indledningsbemærkninger, tænkte jeg: er dette dog den skinbarlige uansvarlighed, der taler ud af munden på et æret medlem, der har været med til at gennemføre så enorme udgiftsforøgelser i den folketingsssamling, som nu er ved at lakke mod enden? Det indtryk fik jeg desværre nærmest bekræftet. Hr. Ømann kunne egentlig ikke rigtig lide nogen, i hvert fald ikke ret mange af de afgiftsforslag, regeringen kom med. Hverken motorafgifterne eller cigaretskatten var vist god, og i det hele taget var det rarest at snakke om noget andet, som ligger længere ude i fremtiden.

Specielt når det drejede sig om spørgsmålet: hvordan er sammenhængen mellem det, vi diskuterer her, og spørgsmålet, om det bliver et ja eller et nej til fællesmarkedet den 2. oktober? Der havde hr. Ømann de gode forslag, at hvis det nu blev et nej, så var der altså nogle problemer, men dem

kunne man prøve på at løse ved en øget udskrivning af skat på ejendomsværdistigninger. Jeg har nu altid hørt fra den side, at det var, hvis vi kom ind i fællesmarkedet, at disse muligheder i særlig grad forelå, og ikke hvis vi var udenfor. En anden god ting, man kunne gøre, var at skærpe ligningen og prøve at komme skattesnyderiet til livs. Jeg har altid troet, at det var noget, vi skulle gøre, hvad enten vi kom ind i fællesmarkedet eller ej.

Men er situationen mon ikke den, at hr. Ømann befinder sig i en frustreret situation? Han og hans parti vil gerne, også i denne sag, fortsætte samarbejdet med regeringen, men regeringens forudsætning for forslagene her er medlemskab af fællesmarkedet, og socialistisk folkepartis forudsætning for sin deltagelse i drøftelserne er et nej til fællesmarkedet. Og det er af ganske afgørende betydning for disse forslags opretholdelse, om det bliver et ja eller et nej. Derfor siger vi fra radikal side, at den endelige færdigbehandling af disse lovforslag bør vente til efter den 2. oktober.

Ømann: Ja, hvis jeg har tabt min åndelige friskhed på grund af 2 døgn manglende nattesøvn, er det vel ikke så mærkeligt. Det er vel heller ikke så mærkeligt, om hr. Dahlgaard har tabt hørelsen, for den gengivelse af min tale, som han kom med, har ikke noget at gøre med den tale, jeg holdt. Jeg sagde netop, at jeg anerkendte, at der ikke skulle ske nogen svækkelse af finanspolitikken i denne situation. Det er ganske forbigået hr. Dahlgaards opmærksomhed. Jeg sagde netop, at jeg ikke så med særlig velvilje på de afgifter, der var valgt, men jeg sagde også, at der var andre muligheder. Det er også faret lige forbi hr. Dahlgaards øre.

Jeg kan ikke se, at der er nogen grund til at se disse forslag umiddelbart i et fællesmarkedsperspektiv, men for det tilfælde, at nogen skulle mene det, sagde jeg netop: Ja men den økonomiske situation er god. Det må da være en trøst for dem, som tror, at der bliver en helt anden skatteudskrivning, hvis vi siger nej til EF. Og så sagde jeg: For øvrigt, vær ikke nervøse, venner, for der er reserver. Der er skattesnyderiet. Dertil siger hr. Dahlgaard, at det skulle bekæmpes hele tiden. Ja, det skal det sandelig også,